

OSMAN YÜKSEL SERDENGEÇTİ

1917 yılında Akseki'de dünyaya geldi. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi mezunudur. "Serdengeçti" ismiyle çıkarttığı mecmuasıyla ve yaptığı mücadeleleriyle tanınır. AP mebusluğu yapmıştır. "Bir Nesli Nasıl Mahvettiler", "Bu Millet Neden Ağlar" ve "Gülünç Hakikatlar" isimli eserleri vardır. İki defa Bediüzzaman Said Nursî'yi ziyaret etmiştir. 10 Kasım 1983'te vefat etti.

Serdengeçti'nin Said Nursî ve talebeleri ile ilgili yazıları

Mukaddesatçı cephenin ateşli kalemlerinden ve imanlı mücadelelerinden Osman Zeki Yüksel (Serdengeçti) 1952 yılının Mart ayında, Serdengeçti mecmuasının altıncı sayısında "[Said Nur ve Talebeleri](#)" başlıklı bir yazı neşretmişti.

Bu yazı Bediüzzaman'ın [Büyük Tarihçe-i Hayat](#)'ında, Bekir Berk'in Mülâkat isimli eserinde, Nurculuk isimli kitapta, ayrıca çeşitli mecmua ve gazetelerde iktibas edilmişti. Nesir ve şiir karışımı bu yazı, çoşkun bir iman ve sevgisinin neticesi olarak Bediüzzaman, Nur Talebeleri ve Nurculuk hakkında yazılmış en güzel yazılardan birisiydi.

Bu şahane makaleden sonra Osman Yüksel Serdengeçti, 1952'de İstanbul'da Fatih semtinde bulunan Reşadiye Otelinde Bediüzzaman Said Nursî'yi ziyaret edip, görmüştü. Bu ziyaretin neticesi olarak Serdengeçti, o çoşkun ruhuyla, o berrak üslûbuyla mecmuasını Mayıs-Haziran (15-16) 1952 tarihinde, 7. sayfada "[Said Nursî'nin Huzurunda](#)" başlıklı bir muhteşem makale daha neşretti. Daha sonraki senelerde bu yazı da Nurculuk isimli kitapta ve Yeni Asya gazetesinde iktibas edildi.

"Bediüzzaman Said Nursî ile olan ilk görüşmesini mezkûr makalede gayet veciz olarak ve bütün teferruatıyla anlatmıştı.

"Said Nursî 20. asrın karanlığını delerken"

"Osman Yüksel, 'Serdengeçti' mecmuasının müteakip sayılarında Nur Risaleleriyle alâkalı yazılar, Bediüzamanla ilgili şiir ve resimler neşretmiştir. Bunlardan birisi de mecmuanın Ağustos 1952 tarihli 17. sayısı idi. Kapakta bir temsilî resim vardı, resmin altında ise şunlar ifade ediliyordu, islâm dâvasının Serdengeçti'si:

"Said Nursi yirminci asır karanlığını delerken!..

*"Çık nerdesin zuhur et, biz seni bekliyoruz...
Yıllardır yollarında yorgun emekliyoruz!*

Musa ol! Hakka yüksel, tecelli et Tûr'a...

Zulmet yıkılsın gitsin, cihan garkolsun Nura!.."

"Bir kahraman bekliyoruz"

Daha önceleri Osman Yüksel, Serdengeçti mecmuasının **1947'de çıkan ilk sayısında** bir hiss-i kablelvuku (önsezi) ile Bediüzzaman'ın huzurunda buyurduğu ilhamı **"Bir Kahraman Bekliyoruz'** şiiriyle dile getirmişti:

*Kal'a gibi dik başın bulutlarla yarışsın.
Dalga dalga saçların rüzgârlara karışsın.*

*Adını nakşedelim, eski-kadîm surlara
Sesini haykıralım asırdan asırlara*

*Savletinden titresin yeniden Doğu, Batı
Ve kurulsun ebedî Allah'ın saltanatı*

*Ufukları kaplasın bayraklarımız al al
Göklere zaferini çizsin vahşi bir kartal*

*Kahramanlar büyüsün masalda dev misali,
Eğilsin öpsün gökler canım nazlı hilâlli.*

*Ordularım yeniden Tuna'ya akın etsin
Bir yıldırım çıksın da uzağı yakın etsin.*

*Selâm dursun karşımda bütün şerefler şanlar,
Namını tebcil etsin, yıldızlar, keheşanlar.*

*İçimde hiç sönmeyen bir fetih sevdası var,
Yavuz gibi diyorum: Bir dünya insana dar!*

*Bir seda duymak için, sahralara düşmeyim,
Helâl olsun bu yolda varım yoğum her şeyim.*

*Volkan gibi lâv atmış, ne susmuş ne sönmüşüm,
Ben fikir uğruna çılgınlara dönmüşüm.*

*Bir deha bekliyoruz, gençliğe mihrap olsun,
Ruhları tutuşturan bir ateş mihrak olsun.*

*Sinesinde birleşsin sağa sola sapanlar,
Kahrolsun Hak dururken yabancıya tapanlar.*

*Çık nerdesin zuhur et, biz seni bekliyoruz,
Yıllardır yollarında, yorgun emekliyoruz.*

*Musa ol Hakka yüksel, tecelli et de Tûr'a,
Zulmet yıkılsın gitsin, cihan garkolsun Nûra*

*İstiyorum, yeniden bir hilkat istiyorum,
Ne hayâl ne kuruntu, hakikat istiyorum.*

Hakikat, hakikat, hakikat istiyorum...

Bizzat Osman Yüksel'in ağzından tesbit ettiklerim

Osman Yüksel Serdengeçti'yi ilk defa **1962 kışında Gaziantep'te** görmüş ve sohbetlerini dinlemiştim. On sekiz yıl sonra İstanbul'un fethinin 527. yıldönümünde ikinci defa görmek ve dinlemek imkânı bulabilmişim. Bu imkânı değerlendirebilmek maksadıyla, uzun zamandır zihnimde hazırlanan suallerimi sormaya başlamışım.

"Öldürücü, güldürücü" fıkralarından zaman buldukça Üstad Bediüzzaman'la olan görüşmelerinin intibalarını tesbite çalışıyordum.

1952'de Reşadiye Otelinden sonra Üstad'la tekrar görüşüp görüşmediğini sormuştum. Cevap olarak, 1952 senesinde Ahmet Emin Yalman'ın Malatya'da vurulma hâdisesinden sonra, kendilerini de tevkif ettiklerini, tahliyeden sonra Isparta'ya uğrayıp Üstadı ziyaret ettiğini ifade etti.

Bu görüşme ve ziyaretten hatırında kalan intibalarını şöyle anlatıyordu:

"1954 senesiydi, bu, Üstadı ikinci defa ziyaretimdi. Isparta'da dinî ve millî neşriyatı satan bir kitapçı dükkânı vardı. Oraya giderek Üstadı sordum. Bu esnada aniden Ziver (Zübeyir Gündüzalp) zuhur etti. Rahmetli ne kahraman insandı, ne iman vardı Rabbim onda, ateş gibi bir delikanlıydı. Üstadı ziyaret etmek istediğimi söyledim. *'Üstad hasta ama, sizi kabul eder'* dedi. Ayrı ayrı yollardan Üstad'ın kaldığı eve gittik. Devamlı polis kontrolündeydi. Mahalle arasında ahşap bir eve girdik.

"Elbette hapse gireceksin"

"Kendilerine Said Bilgiç ve Dr. Tahsin Tola'dan selâm ve hürmetler götürmüştüm. Malatya hâdisesinden sonra tevkif edilişimi Üstada şikâyet ettim. *'Eskiden, Halk Partisi devrinde olduğu gibi, bunlar, Demokratlar da bizi hapsediyorlar efendim.'* dedim. Cevap olarak,

'Elbette hapse gireceksin , yoksa hizmetten vaz mı geçti, İslâm

dâvasından döndü mü diye Müslümanlar senden şüphelenirler.' diye buyurdu.

"Halk Partisine karşı Demokrat'ı desteklemek lâzım geldiğini söylüyordu"

"Halk Partisiyle, Demokrat'ın mukayesesini yaptı. Halk partisinin kol kestiğini, Demokrat'ın ise parmak kestiğini, ehven-i şer olduğunu ifade etti. Halk Partisine karşı, Demokrat'ı desteklemek lâzım geldiğini söyledi.

"Bu arada lâtife ederek, '**Serdengeçti, beni siyasete karıştırıyor, bende siyaset yok**' dedi, ama bu arada da mevzu ile alâkalı ne söylemek lâzım geliyorsa onu söyledi.

"Antalya'ya gidiyordum. Üstad, '*Dönüşte yine uğra*' dedi. Maalesef ben uğrayamadım. Daha sonraları ise görüşmek, ziyaret edip, elini öpmek nasip olmadı.

"Vefatını Ankara'da iken haber almıştım. Bu acıklı vefat hâdisesinin arkasından bir yazı kaleme almıştım. Fakat bu yazıyı hiçbir yerde neşredememiştim."

"Sekiz defa mahpus, bir defa mebus olmuş"

Serdengeçti bu sohbet esnasında yaptığı nüktelerle, lâtifelerle, vezinli konuşmalarla hepimizi kahkahalarla güldürüyordu. "*Sekiz defa mahpus, bir defa mebus oldum*" diyordu.

Beş defa Halk Partisi devrinde, iki defa Demokrat devrinde, bir defa da Millî Birlik Komitesi devrinde tevkif edilip, hapis yattığını söyleyerek, yine Üstad Bediüzzaman'ın parmak ve kol kesme meselesini teyit ediyordu.

Said Nursî'nin Huzurunda: (Serdengeçti Osman Yüksel)

"Bundan birkaç sene evvel, hatırı sayılır bir din adamıyla Said Nursî Hazretleri hakkında münakaşa ediyorduk. Muhatabımın dinî bilgisi ve bu husustaki selâhiyeti münakaşa götürmez bir hakikattı. Fakat bütün bunlara rağmen *İslâmın hareket, hamle, heyecan tarafına yanaşmıyordu*. O bakımdan Said Nursî'nin mücadelecî hayatı onu fazla alâkadar etmiyor, hattâ bu yaştan sonra onun bu işlerle uğraşmasını doğru bulmuyordu. Bilâkis ben hareket haline gelmeyen, gelemeyen hiçbir imana taraftar değildim. Çok bilmek bir şey ifade etmezdi. İş, bildiğini yapabilmektir. Said Nursî'nin mücadelelerle dolu hayatı, o yılmazlığı, o dönmezliği, bana İlâhî bir heyecan veriyordu.

"Galiba Hazret o zaman Denizli Hapishanesinde bulunuyordu. Denizli adliyesinde stajyer bulunan bir arkadaşım Said Nur'un harkikulâde hayatından bahsetmiş, bana

Nur Risaleleri getirmişti. Eserlerini tam mânasıyla okuyamamakla beraber, kudretli, kurtarıcı bir ruhun karşısında olduğumu görüyordum. Yukarıda da zikrettiğim gibi beni asıl ilgilendiren onun mücadelelerle dolu hayatı.

"Muhatabımı dilimin döndüğü kadar iknaya çalıştım. Said-i Nursî'nin gençlik üzerindeki tesirlerinden bahsettim.

"O gece bir rüya görüyorum: Geniş yeşil bir meydan. Meydanda binlerce, on binlerce insan. Bu insanlar hem genişliğine, hem derinliğine meydana yayılmışlar. Omuz omuza göklere kadar yükselmişler. O onun omzuna basmış, o onun omzuna... Böylece bu muazzam insan yığınının adetâ koskoca bir dağ meydana gelmiş... **Bu insanların en yükseğinde de Said Nursî Hazretleri...** Sanki minarenin alemi gibi... Sanki kâinata Allah'ın varlığını, birliğini işaret eder gibi, bir heybetle duruyor. Ben karşıdayım. Beni gördü. Gülümseyerek iki eliyle selâm verdi. Selâmını aldım. Başı göklere değiyordu. Saçları rüzgârlara karışmıştı. Bütün insanlar ayaklarının altında idi... Omuz omuza vererek onun dünyadaki mesnetleri haline gelmişlerdi. Rüyada heyecanlanmışım, uyanıverdim.

"Zaman zaman, gördüğüm bu harikulâde rüyanın tesiri altında kalıyordum. Geçenlerde bunu Nur talebelerine anlattım. Çocuklar '*Ta kendisini görmüşsün Osman ağabey, şekli de tarif ettiğin gibi. Selâm verişinde*' dediler. Bunun üzerine Serdengeçti'de '[Said Nur ve Talebeleri](#)' başlıklı bir yazı yazdım. Bu suretle bu bahtiyar ihtiyara ve onun etrafında toplanan tertemiz din ve iman kardeşlerime hayranlığımı izhar ettim. Yazım, inanmış temiz, mü'min gönüller tarafından heyecanla karşılandı. Birçok tebrik telgrafları, mektupları aldım. Artık Said Nursî Hazretlerini görmek benim için adetâ bir mecburiyetti. *Rüyamda gördüğümü, gündüz gözüyle de görmek istiyordum.*

"İstanbul'a gittim. Aradım, sordum. Fatih'te Reşadiye Otelinde kalıyormuş. Yanımda Teknik Üniversiteden çok sevdiğim genç bir arkadaş var. Duydum ki Hazret, ikindiden sonra kimseyi kabul etmiyormuş. Aksi gibi vakit gecikmişti. Fakat muhakkak görmeliydim. Reşadiye Otelini buluyorum. Otelin kâtibine soruyorum. '*Üst katta 29 numaralı odada*' diyor. '*Kabul ederlerse buyurun.*' Onun kapısına kadar varmak bile benim için güzel bir şey' diyorum. Merdivenleri heyecanla çıkıyorum. İşte '29' numaralı odanın kapısında. Kapıda kendisine hizmet eden arkadaşlardan bir kaçına rastladım. Onları Ankara'dan tanıyorum. Kendilerine '*Bu saatte Üstad'ın kimseyi kabul etmediklerini biliyorum. Acaba ne zaman ziyaret edebiliriz?*' dedim. '*Evet*' dediler.

"Sen benim oğlumsun"

"*İkindiden sonra kimseyi içeri almıyorlar. Amma sizi herhalde kabul ederler. Bir soralım... Buyurun!*' dediler. İçeri girdik. Beni görünce: '**Sen Serdengeçti Osman?**' '*Evet*' dedim. '**O yazıları yazan sen?**' '*Evet*'. Ellerinden öptük. Bize işaret etti. '**Oturun.**' Oturduk. Kendileri yatağın içindelerdi. Sağında solunda kâğıtlar dağılmıştı. Bazı eserlerini tashih ediyorlardı. *İlk heyecanım yatıştıktan sonra Üstada*

iyice baktım; rüyamda başı göklere değen zat bu zattı. Kıyafetine varıncaya kadar aynısı ve tıpkısı. Hayret ediyordum. Bir anda durakladıktan sonra Üstad bize karşı tekrar döndüler...

'Ben seni eskiden biliyordum. Emirdağ'da iken mecmuanı getirdiler. Allah ve din yolundan her şeyimden vazgeçtim, ser'imi bu yola koydum, demişsin. Aferin, aferin, maşaallah, maşaallah... Daha çok da genç. Bir oğlum olsaydı adını 'Serdengeçti' kordum.' dediler.

"Sonra etrafındakilere hitap ederek: **'Bu benim oğlum. Oğlum olsaydı böyle yetiştirirdim'** iltifatlarında bulundular. Orada bir kitap varmış. O kitapta yanyana iki resim var. Bana gösterdiler. **'İşte şu benim biraderzadem Abdurrahman. O benim oğlumdu, öldü. Şimdi sensin...'** Fotoğraflara bakıyorum. Bir tanesi kendilerinin gençlik resimleriydi. Diğeri biraderzadesi. Ben heyecandan nefes alamayacak bir hale gelmişim. Talebeler karşısında diz çökmüş oturuyorlardı. Odada soba yanıyordu. Kendisine hizmet edenler var gibi, yok gibi, hayalet gibi insanlardı. Her tarafta insanı saran mânevî bir sükûn vardı... Sonra Üstad tekrar konuşmaya başladılar, bu sefer yanımda bulunan üniversiteli arkadaşına hitap ettiler: **'Madem ki Serdengeçti getirdi seni... Sen de talebemizsin, Nur Talebesi.'** Nur Risalelerini okumasını söylediler. Nefse hakimiyetten bahsettiler.

'Vaktiyle ben de gençtim. O zaman da İstanbul'da çıplak kadınlar vardı. Rum kadınları. Ben onların hiçbirine bakmadım. Kur'ân-ı Azîmüşşan'ın emirlerini yerine getirdim. Mücadele ettim, yılmadım.'

Bu arada Muhyiddin-i Arabî Hazretlerinden bahsettiler. Onun sözlerinden bazı şeyler istihraç ettiler. Fakat pek anlayamadım.

"Kendilerine yukarıda bahsettiğim rüyayı anlattım. Fevkalâde mütehassis oldular. **'O bütün insanların üzerinde gördüğün ben değilim. O Nurdur, Nur Risaleleridir. Ben bu dâvanın âciz bir hizmetkârıyım.'** buyurdular. Bana mecmuanın kapatılıp kapatılmadığını sordular. **'Hayır'** dedim. **'İnşaallah çıkacak. Dua edin efendim'** **'Mecmuanda şahıslara dokunma. Onların gurur ve enaniyet damarlarına basma. Zarar gelir.'** Parmaklarını birleştirip, **'Bu dâvanın yolcuları birleşiniz, ayrılmayınız'** dediler.

"Parmaklarına bakıyorum. Bir zamanlar kılıç tutmuş, şimdi kalem tutan parmaklarına. Parmakları kalem gibi idi. Gözleri açık mavi, duru durgun bir bakışı vardı. Şark şivesiyle konuşuyorlardı. Fakat ne söylediklerini mükemmel anlıyorduk. Asliyetinden, yerliliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Yüzü soluktu. Adı gibi kendisi de nurdu. Bir pîr-i fânî idi. Fakat fânî olmayan, ezeli ve ebedî bir varlığa bağlanmıştı. Bu varlık için her şeyini feda etmiş, onun yolunda yok olmuştu. İşte onun gönüller fetheden, kalabalıklar toplayan mânevî saltanatı oradan geliyordu. Varlığı bu yokluktan, 'yok' oluştan geliyordu.

"Soba yanıyor, Üstad bir mürakabe halinde imiş gibi susuyor, etrafındaki talebeleri hayal gibi sessizce dolaşıyorlar, Üstad'ın hizmetine bakıyorlardı. Sanki bu oda, bu köşe, şu binbir milletin, bin bir rezaletin, kaynaştığı İstanbul'da değildi. Ahiretten bir köşe idi... Öyle bir haz içinde idim.

"Artık fazla kalamazdık. Müsaadelerini istedik. Ellerini öptük. O da boynuma sarıldı, alımdan, yüzümden, gözümden öptü, bana dualar etti.

"Yeniden dünyaya gelmiş gibi, basübadelmevte kavuşmuş gibi bir başka hal içinde, huzur içinde huzurundan ayrıldık."

(Son Şahitler kitabının, dördüncü cildinden derlenmiştir...)